

XVIII K 97/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Paweł Dobosz

Protokolant: Magdalena Zdunowska, Julia Janiszewska, Maciej Otrocki, Monika Maliszewska

w obecności Katarzyny Tolko prokuratora Prokuratury Rejonowej W.w W. oraz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o.

po rozpoznaniu w dniu 30.08., 28.09, 2.11., 6 i 28.12.2023 r.

sprawy K. S. (1) z d S., urodz. (...) w J., córki A. i D. z d W.,

oskarżonej o to, że

w dniu 9 października 2019 r. w W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła (...) GmbH sp. z o.o. oddział w Polsce (obecnie (...) sp. z o.o.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 228.480 zł w ten sposób, że zawarła umowę leasingu operacyjnego z (...) GmbH sp. z o.o. oddział w Polsce, której przedmiotem był ww. pojazd, po uprzednim wprowadzeniu osób reprezentujących pokrzywdzoną spółkę w błąd co do zamiaru wywiązania się z tej umowy, powodując straty w wysokości 228.480 zł na szkodę (...) GmbH sp. z o.o. oddział w Polsce (obecnie (...) sp. z o.o.)

tj. o czyn z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k.

orzeka

1. oskarżoną K. S. (1) w ramach zarzucanego jej czynu uznaje za winną tego, że w dniu 9 października 2019 r. w W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadziła w błąd osoby reprezentujące (...) GmbH sp. z o.o. oddział w Polsce (obecnie (...) sp. z o.o.) w zakresie braku zdolności majątkowych do samodzielnego wykonania zobowiązania wynikającego z zawartej tego dnia umowy leasingu operacyjnego niekonsumenckiego z wysoką wartością końcową nr (...) - (...) - (...) czym doprowadziła (...) GmbH sp. z o.o. oddział w Polsce (obecnie (...) sp. z o.o.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez zawarcie z nią umowy leasingu operacyjnego niekonsumenckiego z wysoką wartością końcową nr (...) - (...) - (...) i oddanie jej w posiadanie przedmiotu leasingu w postaci samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), za korzystanie z którego nie była w stanie ponieść opłat leasingowych, czym spowodowała po stronie (...) GmbH sp. z o.o. oddział w Polsce (obecnie (...) sp. z o.o.) szkodę w postaci utraconych korzyści, wynikających z oddania przedmiotu leasingu do korzystania, w kwocie 10 839,36 zł oraz opłat windykacyjnych w kwocie 1 400 zł i za to na podstawie art. 286§1 k.k. skazuje oskarżoną K. S. (1) i wymierza jej karę 9 (dziewięć) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. i 70§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej K. S. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwa) lat;

3. na podstawie art. 72§1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżoną do pisemnego informowania sądu o przebiegu okresu próby w terminach co 6 miesięcy;

4. na podstawie art. 46§1 k.k. orzeka wobec oskarżonej K. S. (1) obowiązek naprawienia szkody w całości w kwocie 4865,86 zł (cztery tysiące osiemset sześćdziesiąt pięć złotych i osiemdziesiąt sześć groszy) zł na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., ul. (...) nr (...), (...)-(...) W.;

5. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w sprawie.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	XVIII K 97/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

1.1.1.	K. S. (1)	pkt 1 wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
K. S. (1) dla swojego syna Ł. S. wzięła w przeszłości samochód w leasing, który ten wykorzystywał do transportu pasażerów (...). M. P. (1) namówił K. S. (1) na wzięcie w leasing kolejnego samochodu, który miała uzyskać za pośrednictwem firmy z P.. Po wyrażeniu na to zgody z K. S. (1) skontaktował się M. K. (1), który przekonał ją do zawarcia umów leasingu na samochód M. (...) i V. (...). Leasing na te samochody miał opierać się na niższych ratach, ale z wyższym wykupem samochodów na własność, a dodatkowo K. S. (1) miała otrzymać w związku z zawarciem umów leasingu 34 000 zł z tytułu tzw. cashback. K. S. (1) postanowiła podpisać umowę leasingu samochodu V. (...).	korrespondencja mailowa K. S.	42	
częściowo wyjaśnienia K. S.	107v-108, 461, 462		
wydruk wiadomości tekstowych	148, 149, 155		
zeznania R. B.	351-351v		
częściowo zeznania M. P.	352v		

częściowo zeznania M. K.	422, 423, 424		
<p>W dniu 9.10.2019 r. K. S. (1) („Korzystająca”) w towarzystwie M. P. przy (...) w W. podpisała umowę leasingu operacyjnego niekonsumenckiego z wysoką wartością końcową nr (...) - (...) - (...) z (...) Sp. z o.o. („Finansującym”) na okres 48 miesięcy, której przedmiotem był samochód V. (...) o nr podwozia (...) o wartości 185 756,10 zł, do jakiego wydania Korzystającej zobowiązał się Finansujący. Na podstawie umowy K. S. (1) za korzystanie z samochodu zobowiązała się do zapłaty Finansującemu wynagrodzenia w postaci miesięcznych rat leasingu w wysokości 2 870,83 zł netto. Przed zawarciem umowy K. S. (1) złożyła wniosek leasingowy, w którym podała informacje dotyczące prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, z których wynikało, że w 2018 r. oskarżona uzyskała dochód w wysokości 92 392 zł, a w roku 2019 r. w wysokości 150 399 zł. Zgodnie z treścią podpisanej umowy K. S. (1) oświadczyła, że zapoznała się z Ogólnymi Warunkami Umów Leasingu Finansującego oraz Tabeli</p>	<p>umowa leasingu, harmonogram, faktura, wniosek, oświadczenia wnioskodawcy</p>	17-28	

Opłat i Prowizji, jaki miał stanowić załącznik do umowy i zgodziła się na włączenie ich do treści umowy. W rzeczywistości załączniki te nigdy nie zostały przekazane K. S. (1), a ona się z nimi nie zapoznała.			
zeznanie PIT	134-146		
wydruk wiadomości tekstowych	149		
zeznania P. P.	432		
informacje księgowe	164-166		
wyjaśnienia K. S.	459, 460		
K. S. (1) nie miała środków na zapłatę rat leasingu. Pod koniec września 2019 r. miała kłopoty finansowe i ok. (...) zł długu. Wynagrodzenie za leasing samochodu V. (...) miał sponać M. P. (1). Okoliczności te nie były znane osobom, które zawierały umowę w imieniu (...) Sp. z o.o. Pomimo braku zdolności do samodzielnego wykonania zobowiązania K. S. (1) zobowiązała się do wykonania zawartej umowy leasingu wprowadzając tym samym w błąd osoby reprezentujące Finansującego leasing.	korrespondencja mailowa K. S.	42	

wydruk wiadomości tekstowych	148		
zeznania R. B.	351		
częściowo zeznania M. P.	352v		
historia choroby	378, 393		
zeznania G. L.	420		
częściowo wyjaśnienia K. S.	46		
Samochód V. 28.10.2019 r. z (...) Sp. z o.o. w P. odebrał Ł. S. upoważniony do tej czynności przez swoją matkę.	protokół wydania, upoważnienie	188, 189	
Pomimo obietnicy M. K. (1) otrzymania przez K. S. (1) środków z tytułu cashback w związku z zawarciem umów leasingu M. (...) i V. (...) nie otrzymała ona żadnych pieniędzy.	wydruk wiadomości tekstowych	151, 153, 154, 155, 157, 161	
wyjaśnienia K. S.	108, 460		
korrespondencja mailowa K. S.	42		
częściowo zeznania M. K.	422, 423, 424		
Samochód V. (...) K. S. (1) celem spłaty wynagrodzenia za jego korzystanie oddała M. P. (1), który miał zająć się podnajmem pojazdu. Samochód podnajęty	wyjaśnienia K. S.	108-108v, 460, 461-462	

<p>został G. P.. Ani jednak M. P. (1), ani G. P. nie płacili rat leasingu. K. S. (1) zwróciła się do G. P. o zwrot pojazdu, a gdy ten odmówił zgłosiła ten fakt na Policji i wskutek interwencji telefonicznej funkcjonariusza Policji u G. P. zwrócił on samochód K. S. (1).</p>			
<p>częściowo zeznania M. P.</p>	<p>68v, 353</p>		
<p>Z tytułu umowy leasingu została opłacona przez K. S. (1) wyłącznie jedna wpłata i wobec upływu terminu zapłaty kolejnych rat Finansujący wezwał K. S. (1) do spłaty zadłużenia pod rygorem wypowiedzenia umowy. Wskutek upływu terminu wyznaczonego do spłaty zadłużenia umowa leasingu operacyjnego niekonsumenckiego z wysoką wartością końcową nr (...) - (...) - (...) została K. S. (1) wypowiedziana 22.01.2020 r. ze skutkiem natychmiastowym. K. S. (1) została wezwana do natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu pełnomocnikowi Finansującego. W wypowiedzeniu wskazano, że zaległe opłaty leasingowe wyniosły 10839,36 zł, opłaty za upomnienia 90 zł, a opłata windykacyjna 1 400 zł. W wypowiedzeniu wskazano również, że w przypadku uregulowania wymagalnych należności</p>	<p>wypowiedzenie z informacją o zaległych opłatach</p>	<p>z 29-30</p>	

istnieje możliwość wznowienia umowy leasingu, co wiązało się z dodatkową opłatą 1 476 zł.			
zeznania G. L.	40v		
potwierdzenie wpłaty	126		
Kancelaria (...) zajmowała się sprawą spłaty zadłużenia z tytułu umowy leasingu zawartej przez K. S. (1) już w styczniu 2020 r. i w tym zakresie telefonicznie prowadzono rozmowę z M. P. (1), który przedstawiał się jako partner leasingobiorczyni. Pomimo udzielenia dodatkowego terminu do spłaty zadłużenia nie zostało ono w całości spłacone.	zeznania G. L.	40v-41	
Po zwrocie samochodu przez G. P. K. S. (1) zwróciła się do R. B. (2), którego polecił M. P. (1) dla rozwiązania problemów z zadłużeniem oskarżonej, by ten pomógł jej w spłacie rat za leasing samochodu V. (...). R. B. (2) podnajął samochód V. (...), który zamieszkiwał w B. na okres od 1.02.2020 r. do 1.05.2020 r. Z tytułu podnajmu pojazdu R. B. (2) uzyskał wynagrodzenie, z którego 29.01.2020 r. kwotę 7 000 zł wpłacił na rzecz (...) Sp z o.o. z tytułu zadłużenia K. S. (1).	korrespondencja mailowa K. S.	42	

kopia umowy	52v		
potwierdzenie przelewu	125		
zeznania R. B.	58v, 351-351v		
wyjaśnienia K. S.	108v		
(...) upoważnił (...) sp. z o.o. do podjęcia czynności zmierzających do odbioru samochodu V. (...). W dniu 6.04.2020 r. pracownik spółki skontaktował się z K. S. (1), która oświadczyła, że nie dysponuje samochodem i podała nr telefonu do użytkownika pojazdu (...). Dysponentem tego telefonu był R. B. (2). W wyniku rozmów z dysponentem ww. telefonu okazało się, że samochód znajduje się poza granicami Polski.	zeznania G. L.	41, 420	
I. P. samochodem V. (...), który K. S. (1) wzięła w leasing, wyjechał zagranicę i samochód nie został zwrócony.	zeznania R. B.	59	
wyjaśnienia K. S.	108v		
K. S. (1) w okresie od 2015 r. do 2019 r. korzystała z porad lekarza specjalisty chorób psychicznych i nerwowych. Rozpoznano u niej reakcję adaptacyjną i epizod depresyjny. U oskarżonej w tym czasie stwierdzono obniżony nastrój, płaczliwość,	historia choroby	366-378 (381-393)	

przygnębiecie, złe samopoczucie, zaburzenia snu. Udzielane jej były zwolnienia lekarskie m.in. w okresie od 27.09.2019 r. do 18.10.2019 r.			
K. S. (1) w okresie 2014 do 2019 r. leczyła się również w Poradni Chorób Zakaźnych. W okresie od 22.11.2019 r. do 20.05.2020 r. brała udział w Programie Lekowym leczenia(...).	historia choroby	397-405	
K. S. (1) leczyła się również w 2017 r. w poradni neurologicznej z powodów bólu głowy. Badania neurologiczne nie wykazały żadnych odchyleń.	historia choroby	408-412	
<i>o.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	K. S. (1)	pkt 1 wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
K. S. (1) w okresie kiedy wzięła w leasing samochód V. (...) miała możliwość samodzielnej spłat rat leasingu bez przekazywania samochodu w podnajem.	wyjaśnienia K. S.	108v, 460, 461	

<p>Samochód chciała wykorzystać do wynajmowania go na wesela. W tym okresie miała jednak silną depresję i zachorowała na (...). Terapia z tym związana trwająca 3 miesiące była dla niej bardzo męcząca i straciła pracę. Wówczas kiedy umowa leasingu została wypowiedziana przebywała na zwolnieniu lekarskim i już nie zarabiała. W dniu 7 stycznia 2020 r. zawiesiła działalność gospodarczą.</p>			
<p>1.Ocena DOWOdów</p>			
<p>o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>1.1.1</p>	<p>zeznania G. L., P. P.</p>	<p>Za wiarygodne sąd uznał zeznania G. L. (2) i P. P. (2). Osoby te nie miały żadnego interesu by składać fałszywe zeznania, a w toku rozprawy głównej nie ujawniły się okoliczności, które mogłyby wiarygodność tych osób podważyć.</p>	
<p>częściowo zeznania M. K. i M. P.</p>	<p>Za częściowo wiarygodne sąd uznał zeznania M. K. (1) i M. P. (1). Osoby te miały interes, by ukrywać swój rzeczywisty udział w czynnościach jakie doprowadziły do zawarcia umowy leasingu</p>		

samochodu V. (...) przez K. S. (1) oraz dalszego jego podnajmu. Niewątpliwie bowiem leasing tego samochodu miał stać się podstawą do uzyskania tzw. cashbacku, który miała otrzymać oskarżona, a którego ona nie uzyskała. Przeciwnie sobie są zatem relacje świadków M. K. (1) i M. P. (1) dotyczące tego, który z nich środki z tego tytułu przejął. Nie jest to jednak najistotniejsze, bo dla niniejszej sprawy ważne jest to, że pieniądze te miała uzyskać przynajmniej w części K. S. (1) i tych środków nie uzyskała, a było to m.in. motywem zawarcia przez nią umowy leasingu. Za wiarygodne sąd uznał te relacje świadków, z których wynikało zbieżnie z wyjaśnieniami oskarżonej, że to za namową M. P. (1) K. S. (1) zgodziła się na leasing samochodu V. (...), a pośrednikiem w zawarciu tej umowy został M. K. (1). Tzw. cashback negocjowany był przez M. K. (1) z salonem (...) sp. z o.o. w P.. Mechanizm cashback polega na wypłacie leasingobiorcy przy zawarciu umowy leasingu przez salon sprzedaży środków pieniężnych kosztem wyższych rat leasingu, bądź wyższego kosztu wykupu samochodu po zakończeniu umowy leasingu. W przypadku oskarżonej tak jak wynikało z jej wyjaśnień

wyższa miała być kwota wykupu. Osoba, która pośredniczyła w zawarciu leasingu samochodu przejmowała tzw. cashback i zobowiązywała się podnajmować samochód i opłacać wynagrodzenie za leasing samochodu za leasingobiorcę. W niniejszej sprawie oskarżonej obiecano cashback, którego nie otrzymała, a nadto M. P. (1) zobowiązał się wobec K. S. (1) do podnajmu samochodu i opłacania rat leasingu, z czego jednak się nie wywiązał, bo G. P., któremu A. został przekazany tych rat nie płacił, a nawet odmawiał zwrotu samochodu. Zarówno M. P. (1) jak i M. K. (1) ukrywali swój udział w zawarciu umowy leasingu i korzyści jakie mogli oni z niego odnieść. W tym zakresie sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, które wsparte też były treścią korespondencji mailowej oskarżonej wysłanej do G. L. (2) oraz treścią wiadomości tekstowych, jakimi wymieniała się z M. K. (1). Relacje ww. świadków były zatem wiarygodne w omawianym zakresie tylko w tej części, w jakiej zbieżne były z uznanymi za wiarygodne relacjami oskarżonej.

Za wiarygodne uznano te zeznania M. P. (1), z których wynikało, że

	<p>oskarżona zwróciła się do niego o podnajem samochodu, bo sama nie miała środków na zapłatę wynagrodzenia za leasing samochodu. W tym zakresie zeznania świadka znalazły potwierdzenie w innych dowodach również mających bezintencjonalny charakter, w wytworzeniu, których udział miała sama oskarżona.</p>	
<p>zeznania R. B.</p>	<p>Za wiarygodne sąd uznał zeznania R. B. (2). Zarówno w zakresie braku możliwości zapłaty rat leasingu przez oskarżoną jak i w zakresie przekazania samochodu A. innej osobie w podnajem znalazły one potwierdzenie w innych dowodach w szczególności w uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach oskarżonej.</p>	
<p>częściowo wyjaśnienia K. S.</p>	<p>Jako wiarygodne uznano te wyjaśnienia oskarżonej, z których wynikało, że inna niż ona osoba – M. P. (1) miała spłacać raty leasingu, a co w konsekwencji oznaczało, iż ona sama nie posiadała na to środków pieniężnych. W tej części oczywiście oskarżona składała również i relacje odmienne twierdząc, że takie możliwości miała, ale ustalenia o braku takich możliwości znalazły potwierdzenie w zeznaniach innych świadków oraz w treści dokumentów, których</p>	

sama K. S. (1) była wytwórcą. Dotyczy to jej korespondencji mailowej do G. L. (2), w której pisała, że nie stać ją było na spłatę tak wysokich rat za leasing samochodu. W wymianie smsowej z M. K. (1) również wyrażała obawy o to co zrobi z wziętymi w leasing samochodami. Wypowiedzi z tej konwersacji świadczyły o tym, że jej wyłącznym motywem zawarcia umowy leasingowej było uzyskanie cashbacku. Nie miała ona żadnych planów prowadzenia działalności gospodarczej z wykorzystaniem wziętych w leasing samochodów w tym V. (...). Wreszcie dowodem na to jest dokumentacja z leczenia u lekarza specjalisty od chorób psychicznych i nerwowych, z której wynika, że od 2017 r. miała problemy finansowe związane z kradzieżą pieniędzy przez jej partnera (k. 377). Miała długi i jak zostało to napisane groził jej komornik. Sytuacja taka utrzymywała się również w okresie zbliżonym do zawarcia umowy leasingowej, ponieważ pod koniec września skarżyła się ona lekarzowi, że ma ona ok. (...) zł długu.

Za wiarygodne uznano także te twierdzenia oskarżonej, z których wynikało, że samochód

	<p>został oddany w podnajem G. P., a następnie za pośrednictwem R. B.I. P., ponieważ znalazły one potwierdzenie w relacjach świadków oraz w zgromadzonych w sprawie dokumentach. Sąd nie dysponuje dowodami przeciwnymi w tym zakresie, a w konsekwencji należało też uznać, że oskarżona nie miała żadnej wiedzy w czasie przekazywania tego samochodu, że bezpowrotnie utraci ona posiadanie samochodu.</p>	
dokumentacja lekarska	<p>Za wiarygodną uznano dokumentację lekarską pozyskaną do sprawy. Strony nie wnosiły żadnych zastrzeżeń co do jej treści. Z treści tej dokumentacji nie można jednak wywodzić żadnych twierdzeń stwarzających wątpliwości co do poczytalności oskarżonej. Warto w tym miejscu przytoczyć fragment uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego dla określenia kryteriów oceny czy takie uzasadnione wątpliwości występują: „Nie każda wątpliwość dotycząca stanu psychicznego oskarżonego skutkuje uruchomieniem instytucji obrony obligatoryjnej ze wszystkimi jej konsekwencjami. Ustawa wymaga, aby ta wątpliwość była uzasadniona, a więc</p>	

poparta takimi okolicznościami natury faktycznej, które w odbiorze zewnętrznym przemawiają za realną możliwością wystąpienia u oskarżonego zakłóceń w stanie zdrowia psychicznego w chwili czynu lub w toku procesu karnego.” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2014 r. w sprawie III KK 229/14, LEX nr 1521318, KZS 2014/12/27). W Tym samym orzeczeniu Sąd Najwyższy już na gruncie konkretnych okoliczności sprawy stwierdził: „Odnotować też trzeba, że informacji mogących prowadzić do powstania takich wątpliwości o jakich mowa w art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k., nie zawiera również wypowiedź biegłego lekarza psychiatry uzyskana w formie opinii przez oskarżyciela publicznego na etapie postępowania przygotowawczego. W oparciu o dokumentację medyczną oraz analizę procesowych wypowiedzi ówczesnie podejrzanego, biegły nie stwierdził istnienia podstaw do powzięcia wątpliwości uzasadniających powołanie biegłych w trybie przewidzianym w art. 202 § 1 k.p.k., nie doszło bowiem do ujawnienia jakichkolwiek objawów psychotycznych, organicznego uszkodzenia CUN ani okoliczności świadczących o

upośledzeniu umysłowym.” W ocenie sądu kluczowe jest by informacje z dokumentacji lekarskiej analizować w kontekście zachowania oskarżonej w czasie czynu i w czasie do niego zbliżonym. Przez obronę podnoszony jest przecież fakt, że oskarżona w okresie 2018 r. i 2019 r. prowadziła działalność gospodarczą, z której uzyskiwała określone dochody. W tym samym przecież czasie korzystała z konsultacji lekarza specjalisty chorób psychicznych i nerwowych, a więc te wszystkie objawy reakcji adaptacyjnej i epizodu depresyjnego nie stanowiły przeszkody w podejmowaniu rozważnych i efektywnych działań dzięki, którym K. S. (1) odnosiła ekonomiczne pozytywne rezultaty prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Podobnego rodzaju ekonomiczna motywacja towarzyszyła jej przy zawieraniu umowy leasingu, bo przecież liczyła ona na osiągnięcie określonych korzyści majątkowych. Taką umowę leasingu zawarła również w przeszłości i leczenie u specjalisty chorób psychicznych i nerwowych nie stanowiło przeszkody do zawarcia takiej umowy. Nie ulega przecież wątpliwości, że opisane w dokumentacji lekarskiej

informacje o stanie zdrowia K. S. (1) nie świadczą o jakichkolwiek objawach psychotycznych, organicznym uszkodzeniu CUN, czy o upośledzeniu umysłowym. W dokumentacji lekarskiej mowa jest o braku odchyleń w badaniach neurologicznych, a w dokumentacji od lekarza specjalisty chorób psychicznych mowa jest o objawach obniżonego nastroju i złego samopoczucia, które jak wynika z doświadczenia życiowego nie prowadzą do wytworów psychotycznych, urojeń, czy halucynacji i nie trzeba mieć do tego wiedzy specjalnej by to kategorycznie stwierdzić. U oskarżonej nie rozpoznano choroby afektywnej dwubiegunowej, więc epizody depresyjne nie mogły występować obok okresów manii, które prowadzą często do podejmowania nierozważnych ekonomicznie czynności wymykających się spod kontroli chorego. Ani również wyjaśnienia oskarżonej, ani zeznania świadków nie wskazują, by podejmowanym przez oskarżoną czynnościami, stanowiącym przedmiot postępowania towarzyszyły okoliczności mogące poddawać w wątpliwość jej zdolność do rozpoznania znaczenia czynu, czy pokierowania

swoim postępowaniem. W ostateczności na takich czynnościach oskarżona straciła, a nie zyskała, ale oszukańcze działania nie zawsze prowadzą do uzyskania korzyści majątkowych, ponieważ związane są one często z ryzykiem, które nie musi okazać się finalnie opłacalne. Zważyć też należy, że czynności związane z dopuszczeniem dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów podejmowane są również dla zapewnienia oskarżonemu odpowiedniej pomocy prawnej ze strony obrońcy z urzędu. Takie zachowawcze działania w związku z brakiem w ogóle wątpliwości co do poczytalności oskarżonej nie były przez sąd podejmowane, bo oskarżona korzystała z pomocy obrońcy z wyboru nieprzerwanie przez cały czas postępowania sądowego.

Bez znaczenia były natomiast informacje pochodzące z dokumentacji dotyczącego leczenia chorób zakaźnych, ponieważ twierdzenia o wpływie terapii na możliwość wywiązania się z zawartej umowy leasingu, podniesiony zostały przez oskarżoną dopiero na koniec postępowania dowodowego i jako niewiarygodne zostały

	<p>pominięte przy ustaleniach faktycznych sądu. Wskazać też należy, że od samego początku zamiarem oskarżonej było oddanie wziętego w leasing pojazdu w podnajem, więc terapia, w jakiej oskarżona uczestniczyła na przełomie 2019 i 2020 r. nie mogła mieć żadnego wpływu na możliwości uzyskania jakichkolwiek korzyści majątkowych z tego tytułu.</p>	
<p>pozostałe dokumenty określone w art. 393§1 i 3 k.p.k. stanowiące podstawę dowodową ustaleń sądu przedstawionych w sekcji 1.1. uzasadniania wyroku.</p>	<p>Wszystkie dokumenty w postaci dokumentów prywatnych, a w szczególności kopii umów, wydruków korespondencji mailowej i wiadomości tekstowych zostały uznane za wiarygodne. Ich autentyczność nie była kwestionowana i za wiarygodne je uznano wobec braku dowodów przeciwnych.</p>	
<p><i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>		
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>
<p>1.2.1</p>	<p>częściowo wyjaśnienia K. S.</p>	<p>Za niewiarygodne sąd uznał wyjaśnienia oskarżonej, z których wynikało, że zawierając umowę leasingu miała</p>

możliwości samodzielnej spłaty wynagrodzenia za leasing samochodu, a który został przez nią pozyskany dla prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na wypożyczaniu samochodu na wesela. Dla zaprzeczenia takiej linii obrony oskarżonej wskazać należy na te dowody, które dla sądu stanowiły podstawę dla uznania za wiarygodne tych wypowiedzi oskarżonej, z których wynikało, że oddała ona samochód A. w podnajem i to M. P. (1) miał spłacać raty leasingu. Nie powielając już uwag dotyczących innych dowodów na to wskazujących zwrócić uwagę należy dla podważenia takich twierdzeń oskarżonej na oczywisty i przyznawany przez nią fakt, że przecież od razu po wydaniu samochodu jej synowi oddany on został w podnajem innej osobie tj. G. P. i nie miało to żadnego związku z wypożyczeniem samochodu na wesela. Gdyby oskarżona sama mogła spłacić raty leasingu to by je spłacała, ale tego nie robiła i z uwagi na brak takich zdolności finiszowych najpierw samochód A. został przekazany ww. mężczyźnie, a następnie I. P.. Twierdzenia zresztą o zamiarze wypożyczenia samochodu na wesela pojawiły się dopiero

na końcu postępowania dowodowego i nigdy wcześniej o tym oskarżona nie wyjaśniała, choć miała ku temu okazję. Takie informacje nie pojawiały się także w treści informacji zawartych w jej korespondencji mailowej i smsowej.

Podobnie niewiarygodne i z tych samych powodów były te twierdzenia oskarżonej, które dotyczyły jej stanu zdrowia, który uniemożliwił jej spłatę rat leasingowych. Gdyby rzeczywiście to były przeszkody w spłacie rat leasingu oskarżona mówiłaby o tym w trakcie swoich pierwszych wyjaśnień, a nie na końcu postępowania dowodowego. Ponadto nigdy taka przyczyna nie padła gdy tłumaczyła ona zadłużenie w spłacie rat leasingu czy to w rozmowie z G. L. (2) czy w korespondencji mailowej do niego adresowanej. Taka przyczyna nie była też podawana, ani wobec M. P. (1), ani wobec R. B. (2) gdy prosiła ich o pomoc w spłatach rat leasingu. Omawiane twierdzenia powstały wyłącznie na potrzeby procesu jako linia jej obrony, a że nie znalazły one potwierdzenia w innych dowodach za niewiarygodne je uznano.

**1.PODSTAWA
PRAWNA WYROKU**

	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	pkt 1 wyroku	K. S. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Sąd uznał oskarżoną K. S. (1) w ramach zarzucanego jej czynu za winną tego, że w dniu 9 października 2019 r. w W. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadziła w błąd osoby reprezentujące (...) GmbH sp. z o.o. oddział w Polsce (obecnie (...) sp. z o.o.) w zakresie braku zdolności majątkowych do samodzielnego wykonania zobowiązania wynikającego z zawartej tego dnia umowy leasingu operacyjnego niekonsumenckiego z wysoką wartością końcową nr (...)- (...)- (...)			

czym doprowadziła (...) GmbH sp. z o.o. oddział w Polsce (obecnie (...) sp. z o.o.) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez zawarcie z nią umowy leasingu operacyjnego niekonsumenckiego z wysoką wartością końcową nr (...) - (...) - (...) i oddanie jej w posiadanie przedmiotu leasingu w postaci samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), za korzystanie z którego nie była w stanie ponieść opłat leasingowych, czym spowodowała po stronie (...) GmbH sp. z o.o. oddział w Polsce (obecnie (...) sp. z o.o.) szkodę w postaci utraconych korzyści, wynikających z oddania przedmiotu leasingu do korzystania, w kwocie 10 839,36 zł oraz opłat windykacyjnych w kwocie 1 400 zł tj. czynu z art. 286§1 k.k.

Wpływ na zmianę opisu przypisanego oskarżonej czynu miał zasadniczy błąd w konstrukcji postawionego oskarżonej zarzutu wynikający z pomieszczenia skutku obligacyjnego z rzeczowym jej zachowaniem opisanego w jego treści. Zwrócić należy uwagę, że przedmiotem zarzucanego K. S. (1) czynu było zawarcie przez nią umowy leasingu. Jednocześnie z ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności wynika, że do ostatecznej utraty

samochodu V. (...) przez jego właściciela doszło wskutek wydania tego pojazdu I. P., który wyprowadził go zagranicę i już go nie zwrócił. Działanie takie wyczerpywało zdaniem sądu znamiona przywłaszczenia mienia, które właśnie polega na rozporządzeniu mieniem jak właściciel. I. P. wszedł w posiadanie samochodu jako jego podnajemca i pojazd tego nie zwrócił. To zdarzenie było zatem tym, które pozbawiło leasingodawcę jego własności. Dlatego też błędne było ustalenie oskarżenia, że taki rzeczowy skutek nastąpił wraz z zawarciem umowy leasingu przez oskarżoną. K. S. (1) nie miała żadnego wpływu na zachowanie I. P. i choć wyraziła zgodę na przekazanie mu samochodu to nie było jej wolą, by osoba ta sobie samochód przywłaszczyła. Nie odniosła ona żadnej korzyści z takiego działania, a wręcz było ono dla niej niekorzystne, bo w ten sposób utraciła możliwość uzyskania korzyści wynikających z podnajmu samochodu.

Jeżeli zatem niekorzystne rozporządzenie mieniem wyrażające się w rzeczowych skutkach takiego zachowania (doszło do faktycznego pozbawienia właściciela jego własności) nastąpiło

dopiero po zawarciu umowy leasingu, to rozważyć należy czy do takiego niekorzystnego rozporządzenia mieniem mogło dojść wraz zawarciem umowy leasingu. Istotą takiej umowy jest wydanie leasingobiorcy przedmiotu leasingu do korzystania w tym przypadku samochodu. Niezależnie od tego czy umowa zawiera zastrzeżenie wykupu rzeczy, to polega ona jednak na czasowym, a nie trwałym przekazaniu do korzystania określonej rzeczy. Nie następuje trwałe przekazanie na rzecz korzystającego przedmiotu leasingu, a jedynie leasingodawca zobowiązuje się do udostępniania do korzystania na określony czas przedmiot leasingu leasingobiorcy. Nadal jest właścicielem rzeczy i czerpie z niego korzyści, ponieważ korzystający z rzeczy płaci wynagrodzenie za czas przez jaki rzecz oddaną w leasing użytkuje. Następuje zmiana posiadania rzeczy, ale nie następują trwałe zmiany w stosunkach własności rzeczy. Dochodzi wyłącznie do nawiązania stosunku zobowiązaniowego. Jak wskazano nie ulega jednak wątpliwości, że wraz z takim zobowiązaniem leasingodawca nie może korzystać z rzeczy, ponieważ z rzeczy

korzysta leasingobiorca. Przez czas zatem w jakim leasingodawca nie jest w posiadaniu rzeczy może czerpać z niej korzyści, ale pod warunkiem, że leasingobiorca będzie płacił za korzystanie z rzeczy wynagrodzenie.

Niekorzystne rozporządzenie po stronie leasingodawcy nastąpi wówczas gdy wyda rzecz leasingobiorcy, a ten będzie z rzeczy korzystał, ale nie będzie płacił za to wynagrodzenia. Leasingodawca nie będzie posiadał rzeczy, więc przez czas, w jakim korzystać z niej będzie leasingobiorca, niewywiązujący się ze swojego zobowiązania, nie będzie mógł czerpać korzyści z rzeczy, a więc zawarcie takiej umowy leasingu będzie dla niego niekorzystnym rozporządzeniem mieniem.

To rozporządzenie mieniem będzie miało wyłącznie skutek obligacyjny, bo leasingodawca utraci korzyści, jakie mógłby uzyskać gdyby rzecz w leasing oddał osobie, która ze swojego zobowiązania by się wywiązywała.

Niekorzystne rozporządzenie mieniem sprowadzać się zatem będzie do zawarcia niekorzystnego zobowiązania, któremu towarzyszyć będzie przeniesienie posiadania rzeczy, uniemożliwiający zawarcie takiej samej umowy z inną osobą,

która wywiązałyby się z zapłaty wynagrodzenia za korzystanie z tej rzeczy.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy ustalić zatem należało, że (...) Sp. z o.o. jako finansujący zobowiązał się do oddania K. S. (1) samochód V. (...) do użytkowania na 48 miesięcy, a oskarżona zobowiązała się płacić za to wynagrodzenie w miesięcznych ratach. Oskarżona jednak nie dysponowała środkami umożliwiającymi wykonanie tego zobowiązania. Chciała oddać samochód w podnajem i w ten sposób otrzymać pieniądze na zapłatę rat leasingu. W rzeczywistości zatem to od zdolności finansowych innej osoby, albo innych osób zależne było wykonanie zobowiązania. Zdaniem sądu okoliczność ta była istotna przy zawarciu umowy leasingu i gdyby osoby reprezentujące finansującego wiedziały o tym, że K. S. (1) nie miała zdolności majątkowych do samodzielnego wykonania zobowiązania, to takiej umowy, by z nią nie zawierały. Wynika to z faktu, że przed zawarciem umowy leasingu oskarżona musiała przedstawić informacje dotyczące swoich dochodów i prowadzonej działalności gospodarczej, co

świadczyło o tym, że badane były jej zdolności majątkowe do wykonania zobowiązania. Każda osoba, która zawiera umowę zobowiązującą i wraz z jej zawarciem zaciąga własne zobowiązanie polegające na wydaniu innej osobie rzeczy, która może przynosić określone pożytki, zależy na tym, by druga strona umowy była zdolna do jej wykonania poprzez zapłatę określonego wynagrodzenia za korzystanie z tej rzeczy. Udostępnienie rzeczy do korzystania powoduje bowiem, że właściciel sam z rzeczy nie może korzystać i czerpać z niej pożytków i dlatego zależy mu na przekazaniu rzeczy osobie, która rzetelnie wykona swoje zobowiązanie. Gdyby ktokolwiek wiedział, że druga strona umowy powierzy wykonanie zobowiązania innej osobie, której zdolności do wykonania zobowiązania nie są znane, takiej umowy by nie zawierała, ponieważ wówczas jasne by się stało, że zobowiązany samodzielnie nie jest w stanie wykonać zobowiązania. W takim przypadku pozbawione sensu byłoby zawieranie takiej umowy z taką osobą i dodatkowo wyzbywanie się na pewien czas rzeczy, z poważnym ryzykiem utraty odpowiednich

korzyści z jego korzystania.

W tym zakresie zatem osoby reprezentujące (...) GmbH sp. z o.o. oddział w Polsce zostały wprowadzone w błąd przez K. S., ponieważ zobowiązała się ona do wykonania umowy, a nie miała ona zdolności majątkowych do samodzielnego jej wykonania. Była to istotna okoliczność, ponieważ wraz z zawarciem umowy finansujący przekazywał oskarżonej posiadanie samochodu, za co miał otrzymywać wynagrodzenie. Oddając w użytkowanie oskarżonej samochód tracił w tym czasie możliwość przekazania tego samego pojazdu innej osobie, która miałaby zdolności, by z takiego zobowiązania się wywiązać.

Oskarżona zatem chciała wykonać umowę leasingu, ale sama takiej możliwości nie miała i o tym osoby reprezentujące finansującego nie uprzedziła. Bez znaczenia jest czy K. S. (1) wiedziała czy oddany jej do korzystania samochód mogła podnająć czy też nie, bo gdyby wbrew ogólnym warunkom umów leasingu pojazd podnajęła, a raty leasingu spłacała, umowa nie zostałaby wypowiedziana.

Finansująca spółka mogłaby bowiem nie

uzyskać wiedzy o takim podnajmie.

Pozostaje zatem do ustalenia jaką wartość należałoby przyjąć dla określenia majątkowego ekwiwalentu tego niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez finansującego. Zdaniem sądu nieprawidłowe byłoby przyjęcie po pierwsze wartości samochodu oddanego do korzystania, ponieważ wraz z przeniesieniem posiadania nie następowała utrata własności tego pojazdu przez finansującego, a jedynie następowały czasowy brak możliwości z niego korzystania. Nieprawidłowe po drugie byłoby przyjęcie, że to niekorzystne rozporządzenie mieniem równa się wartości wszystkich rat leasingu w okresie zawarcia umowy, które nie zostały opłacone, bo przecież w razie opisywanego oszustwa finansujący miał prawo do wypowiedzenia umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym i żądania zwrotu przedmiotu leasingu. Okres do zwrotu pojazdu byłby oczywiście krótszy niż całkowity okres na jaki zawarta została umowa, a przecież po zwrocie samochodu leasingodawca mógłby oddać samochód do korzystania innej osobie

i stąd zneutralizowane byłyby negatywne skutki pierwszej zawartej umowy, z której wynagrodzenia nie otrzymał. Przy normalnym biegu rzeczy wartość szkody polegającej na utraconych korzyściach obejmowałaby wartość nieopłaconych rat przez korzystającego z samochodu do czasu jego zwrotu leasingodawcy. Sprawa komplikuje się jednak istotnie na gruncie sytuacji oskarżonej. Rzeczywiście umowa została jej wypowiedziana, ale podjęła ona starania, by po pierwsze spłacić zaległe raty, a po drugie, by zapewnić sobie możliwość spłaty kolejnych poprzez podnajem samochodu innej osobie. W świetle postawionego oskarżonej zarzutu bez znaczenia jest ocena czy przekazanie samochodu A. R. B. (2) celem znalezienia innej osoby, która mogłaby płacić za podnajem pojazdu, stanowiło przywłaszczenie mienia, wobec wyraźnego żądania pełnomocnika finansującego zwrotu tego pojazdu. Jest to bez znaczenia, ponieważ zdarzenia takiego oskarżona w czasie zawarcia umowy leasingu, ani nie przewidywała, ani nie planowała, więc nie może za nie odpowiadać w ramach czynu, jaki jej zarzucono. Niewątpliwie natomiast po spłacie części zadłużenia przez R.

B. (2) determinacja w odbiorze samochodu A. przynajmniej przez jakiś czas ustała, bo finansujący spodziewał się dalszego uregulowania zadłużenia. Wskutek jednak przekazania tego pojazdu I. P. został on bezpowrotnie utracony. Oskarżona chciała, by samochód został przez tą osobę zwrócony, ale nie miała już na to wpływu. Zdaniem sądu zatem zachowanie K. S. (1) wywołało określone zdarzenia, ale dodatkowo w pewnym momencie wpływ na ich przebieg miało zachowanie osoby trzeciej, polegające na przywłaszczeniu samochodu, na jakie przy zawarciu umowy leasingu nie miała wpływu oskarżona i czego nie przewidywała. Może ona zatem ponosić konsekwencje za zachowania wywołane jej pierwotnym działaniem polegającym na zawarciu umowy leasingu, ale do czasu gdy główny wpływ na to co stało się z rzeczą miały działania związane z przekazaniem w podnajem samochodu A. P.. W tym zakresie odrębne postępowanie karne mogłoby wyjaśnić czy czynności w tym zakresie podjęte przez K. S. (1), R. B. (2) i I. P. wyczerpują znamiona innego przestępstwa. To one bowiem stanowiły przyczynę w ostateczności przywłaszczenia

samochodu przez ostatnią z tych osób.

Mając zatem na uwadze informacje zawarte w wypowiedzeniu umowy leasingu, fakt przekazania samochodu I. P. 1.02.2020 r. oraz informację o wpłatach dokonanych z tytułu wynagrodzenia za korzystanie z samochodu V. (...) sąd przyjął, że zachowaniem swoim K. S. (1) spowodowała u finansującego szkodę w postaci utraconych korzyści, wynikających z oddania przedmiotu leasingu do korzystania, w kwocie 10 839,36 zł oraz opłat windykacyjnych w kwocie 1 400 zł. jednocześnie stwierdzić należało, że wskutek spłaty części rat leasingowych rzeczywista wartość tej szkody wyniosła 4685,86 zł.

Uzupełniając okoliczności związane z oceną prawną czynu stwierdzić nadto należało, że oskarżona przypisanego czynu dopuściła się umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Wiedziała ona bowiem, że nie ma zdolności majątkowych do wykonania przyjętego na siebie zobowiązania, a pomimo tego zawarła umowę leasingu i wzięła do korzystania jego przedmiot mając świadomość, że przez to finansujący dokona niekorzystnego rozporządzenia mieniem

<p>z uwagi na ryzyko niewywiązania się przez nią z umowy i utraty spodziewanych korzyści.</p> <p>Powyższe okoliczności dawały podstawę do uznania, że oskarżona dopuściła się czynu z art. 286§1 k.k.</p>			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. S. (1)	1, 2 i 3	1	<p>Wymierzając karę pozbawienia wolności sąd miał na uwadze, że w odniesieniu do oskarżonej występowała przewaga okoliczności łagodzących. Nie ulega bowiem wątpliwości, że choć z zawarcia umowy spodziewała się osiągnięcia bezprawnych korzyści to jednak ich nie osiągnęła, a jej naiwność została wykorzystana przez inne osoby, które nadużyły jej zaufania i takie korzyści uzyskały. Stwierdzić też należy, że szkoda spowodowana przypisanym oskarżonej zachowaniem nie była dla pokrzywdzonej spółki poważna mając na uwadze skalę jej działalności. Ponadto oskarżona czyniła starania, by wywiązać się z umowy. Poszukiwała osób, które mogłyby za nią umowę wykonać. Sąd zatem wymierzył karę, której wymiar umożliwiał warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres próby 2 lat. Oskarżona jest bowiem osobą niekaraną i zdaniem sądu sam fakt przeprowadzenia postępowania karnego spowoduje, że w przyszłości nie popełni przestępstwa i nie będzie wchodzić w porozumienia, które mogą naruszać dobra innych osób,</p>

			ale również jej własne interesy. Na podstawie art. 72§1 pkt 1 k.k. zobowiązano oskarżoną do pisemnego informowania sądu o przebiegu okresu próby w terminach co 6 miesięcy z uwagi na obowiązkowy charakter takiego środka probacyjnego.
1.Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika (...) sp. z o.o. o naprawienie szkody (k. 254), albowiem jak wynikało z przekazanych przez obrońcę oskarżonej dokumentów wiarytelność związana z</p>			

<p>zawartą przez oskarżoną umową została sprzedana na rzecz innego podmiotu (k. 458), więc (...) sp. z o.o. nie jest już podmiotem uprawnionym do dochodzenia roszczeń związanych z czynem przypisanym oskarżonej.</p>		
<p>7. KOsztu procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>4</p>	<p>Na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolniono oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w sprawie mając na uwadze osiągnane przez nią dochody.</p>	
<p>1.Podpis</p>		